Проповідник 6

Багатства не можуть дати щастя 1-7; життєвих загадок не розгадати 8-12

1 Є і таке лихо, що бачив я під сонцем, і гнобить воно вельми людину:

2 дасть кому Бог багатство, скарби й честь, і не бракує йому нічого з того, чого він міг би забажати. Та не дає йому Бог змоги тим користатись, і споживає те чужинець: це марнота й болюче лихо.

3 Якби хтось мав зо сто дітей і прожив літ багато, та численні були дні життя його, а душа його не зазнала щастя, та й похорону він не мав би, - то я кажу, що передчасний викидень щасливіший від нього:

4 бо він у марноту приходить і в темряву відходить, і його ім'я повите темрявою.

5 Не бачив він і не знав сонця, і цьому спокійніше, ніж тому.

6 Хоч би прожив той дві тисячі років, та щастя не зазнав, - хіба ж не всі в одне простують місце?

7 Вся праця чоловіка лиш для рота, та бажань його все одно не виконати.

8 Чим ліпший мудрий від дурного або бідний, що знає, як на світі жити?

9 Ліпше те, що бачать очі, аніж: жаданнями літати. Та й це теж марнота й гонитва за вітром.

10 Те, що існує, ім'я його вже було висловлене; відомо, що таке людина, й що вона не може правуватися з тим, хто від неї дужчий.

11 Що більше слів, то більше марноти: а що з того людині?

12 Хто знає, що добре для людини за час її короткого та марного життя, яке наче тінь проходить? Хто звістить людині, що буде по ній під сонцем?